

[Kjær Rasmussen.]

ikke har været interesseret i at få det juridiske grundlag nærmere præciseret. Vi havde bl. a. ønsket ministerens skriftlige svar på, om ministeren aldrig under nogen omstændigheder ville give en forhåndsgaranti til en person, om, at han ville blive betragtet som politisk flygtning og derfor ikke ville kunne udleveres. Det eneste, vi fik, var en uklar mundtlig redegørelse, hvor det eneste, der var klart, var, at ministeren hellere ville gå end give Eldridge Cleaver en garanti imod udlevering. At dette er en politisk afgørelse, er jo helt klart.

Vi ønskede endvidere en skriftlig bekræftelse på, at en person, der erkendes at være politisk flygtning og derfor falder ind under § 6 i udleveringsloven, ikke kan udleveres under nogen omstændigheder, heller ikke for en ikke-politisk lovovertrædelse. Dette bekræftede ministeren mundtligt, men en skriftlig redegørelse kunne have bidraget til at gøre diskussionen klarere, hvis der havde været noget ønske herom, hvad der altså ikke var.

Et så enkelt spørgsmål som, hvorfor opsigelsen af udleveringsaftalen med USA ikke var bragt i Lovtidende, kunne vi ikke få lov til at få et skriftligt svar på, et svar, som pressen jo ville få adgang til. I samrådet oplyste ministeren, at det skyldtes glemsomhed. En sådan fremgangsmåde skaber ingen større tiltro til, at justitsministeriet i disse sager vil følge almindelige retsprincipper. Denne glemsomhed kunne vi godt tænke os uddybet noget mere her i dag. Det er jo ellers et retsprincip, at borgerne kan slå op i lovbøgerne og se, hvilke regler der er gældende og anvendelige.

For at slå det fast: man har i udvalget ikke ønsket, at det juridiske grundlag skulle blive klarere belyst. Der er truffet et politisk kompromis, som vi anser for at være værdiløst. Kompetencen til at træffe afgørelsen om udlevering ligger hos justitsministeren, hvis afgørelse kan indbringes for domstolene. Vi har ingen tiltro til justitsministeren og heller ikke til domstolene. Fra en tidligere flygtningeperiode kan nævnes østre landsrets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1934, side 1110, hvor landsretten afviste rigtigheden af en påstand om, at en flygtet kommunistisk liv var i fare, såfremt han forblev i Tyskland. Jeg synes, at med de eks-

empler, fru Hanne Reintoft gav, har vi fået lige netop dette punkt aldeles udmærket belyst.

Til sidst nogle ord om, hvorfor jeg anser flertallets indstilling for at være værdiløs. De citerede udtalelser af justitsministeren er helt klart uden betydning. Det følger af udleveringslovens § 11, at udlevering kun kan ske efter en officiel anmodning, der er ledsaget af afskrifter af de nødvendige retslige dokumenter. Ministeren har intet sagt om, hvad han ville gøre, såfremt de oplysninger, der er modtaget uformelt, bliver fremsendt som en del af en formel udleveringsbegæring. Det har vi ikke fået noget at vide om. At der ikke kan udleveres for ikke-alvorlige lovovertrædelser, fremgår af § 3, og at der ikke kan udleveres for politiske handlinger, fremgår af § 5. Der siges altså intet, der ikke fremgår af loven. Karakteren af de oplysninger, politiet har fået fra FBI, kan ses af, at man har lagt vægt på, at et propagandaprogram for at få panterpartiets stifter, Huey P. Newton, der i september 1968 blev dømt for drabet på en politibetjent, sat på fri fod, blev støttet af det kommunistiske parti og andre prokommunistiske grupper, som det udtrykkes. At denne kampagne ikke har været helt uden grund, kan man se af, at dommen over Newton i forrige uge blev omstødt.

Flertallets opfordring er lidt mere interessant. Den første del af denne opfordring indeholder dog intet ud over justitsministerens udtalelser. Der siges ikke noget om, hvad der ville ske, såfremt de ufuldstændige oplysninger vedrørende skudepisoden den 6. april 1968 blev udbygget med en detaljeret beskrivelse af politiets anklagepunkter og blev fremsendt officielt med dokumentation for, at tiltale var rejst. Vi har ingen tillid til, at justitsministeren ville anse skudepisoden fra 1968 for det, den i virkeligheden var, nemlig et overfald fra politiets side på en gruppe pantere.

Den anden del af opfordringen var den, der gav anledning til mest diskussion i udvalget. At handlinger, der kan betragtes som politisk kamp for racemæssig ligestilling, falder ind under udleveringslovens § 5 om forbud mod udlevering for politiske handlinger, er oplagt også uden opfordringen og den meddelelse, den følges af. Det afgørende er, om justitsministeren vil be-